

Cu SORANA COROAMĂ — STANCA

directoarea Teatrului
„Ion Vasilescu“,
despre

- diversitate și varietate de genuri
- regrouparea forțelor
- evoluția în etape
- nevoia de colaborare

— Stimată Sorana Coroamă, nu mai e nevoie să vă prezint cititorilor, care vă cunosc și vă apreciază personalitatea artistică; ați preluat funcția de director într-un moment important al carierei dumneavoastră, moment de împlinire, așa spune. Spectacolele de calitate pe care le-ați realizat pe scenele Capitalei (Micii burghezi, Vrajitoarele din Salem, Hotel Astoria, Petru Rareș, Nu sîntem îngeri, Profesiana doamnei Warren), la Naționalele din Iași și din Cluj (Pogoară iarna, Becket, Lungul drum al zilei către noapte), la teatrele din Pitești și din Botoșani, pe micul ecran (Mușatinii, Viața ce ți-am dat, Egnont, Arborele genealogic, Domnișoara Nastasia), au avut rezonanță și s-au situat în perspectiva unor preocupări majore. Intregit cu o susținută activitate publicistică, cu o interesantă experiență pedagogică (cîteva ani de profesorat la I.A.T.C. au marcat cu peceata talentului dumneavoastră pedagogic cîteva promoții), destinul dumneavoastră profesional, în care se împletește și preocupări de dramaturg (ați publicat cîteva piese într-un act) își dobîndește acum corolarul: mun-

ca de conducere artistică. E o muncă grea și de răspundere, în care vă urăm numai izbînzii și pe care, nu ne îndoiim, o veți îndeplini cu abnegație, cu pasiune și cu dăruire, cum vă este obiceiul. Știm că preluați noua funcție în deplină cunoștință de cauză, că Teatrul „Ion Vasilescu“ — cu un anumit loc în configurația instituțiilor culturale din Capitală și din județul Ilfov, precum și în conștiința publicului — nu vă este străin și necunoscut, ci dimpotrivă, drag și familiar. Vă rugăm să ne spuneți cîte ceva despre modul cum gândiți activitatea viitoare a acestui teatru, în raport cu cerințele concrete ale actualității și cu condițiile sale specifice de existență.

— După părerea mea, acest teatru are multe posibilități, unele demonstrate, altele latente. Prin însuși faptul că are două secții — de proză și de estradă — în care sînt cuprinși actori de dramă, actori de comedie, soliști și dansatori, activitatea acestui teatru implică o diversitate de genuri de spectacol. Acest teatru nu poate fi cantonat într-o singură formulă, destinat numai spectacolelor de comedie, numai spectacolelor de dramă sau numai spectacolelor muzicale. El se adresează unui public foarte larg și diversificat. După cum bine se știe, teatrul joacă și în Capitală, și în localitățile județului, și în restul țării, în dese turnee. Mulți membri ai colectivului sînt cunoscuți și apreciați de public, au o faimă reală, consolidată prin participarea la spectacole realizate de televiziune, de A.R.I.A.

Timînd seamă, deci, pe de o parte, de caracteristicile colectivului, atît de divers, pe de alta, de diversitatea publicului, este absolut necesar, cred, să abordăm un repertoriu foarte variat, ca gen și ca modalitate de expresie artistică. Pe lingă montări cu piese valoroase din marea literatură, din opera clasicilor universali și din a clasicilor noștri, pe nedrept ucițiți (Aleesandri, Delavrancea, Caragiale), și din literatura contemporană (selectînd texte reprezentative pentru modul cum reflectă realitatea actuală), aș vrea ca în programul viitor să figureze și recitaluri, show-uri, spectacole de cabaret satiric, musical-uri, spectacole de estradă, la care noi, desigur, nu vom renunța, dar căroră vom încerca să le acordăm, ca și spectacolelor de alte genuri, o riguroasă atenție profesională, cele mai bune condiții de distribuție și de elaborare, asigurîndu-le un spor de calitate, de elevație interpretativă.

— Dincolo de aceste gînduri, determinate de repertoriu, ați putea formula o direcție în măsură să sintetizeze limpede și pregnant programul acestui teatru?

— Nu știu dacă va putea fi definită o direcție, dar mă preocupă gîndul de a realiza în acest teatru spectacole care să fructifice la maximum posibilitățile ambelor secții, nu separînd colectivele, ci dimpotrivă, regrupînd forțele ambelor secții, într-o cola-

horare armonioasă. Cred că în asemenea spectacole, realizate pe o platformă comună de profesionalism, se vor putea declara disponibilitățile latente ale actorilor, capacitatea lor de a răspunde diverselor modalități de înscenare, unor orientări estetice deosebite. În aceste condiții, cred că își va putea găsi spațiu de afirmare actorul total, pregătit să înfățișeze, într-o unitate firească, multiplele fațete ale meseriei: știința de a interpreta, de a cânta, de a dansa, priceperen de a susține ideea în funcție de specificul fiecărui gen. Una dintre preocupările mele majore ar fi, așadar, aceea de a crea un cadru comun, în care să se asigure dezvoltarea armonioasă a forțelor din ambele secții.

— Sigur, vă gândiți la un cadru capabil să asigure și publicului accesul direct, constant și ferm, la cultură...

— Fără îndoială. Mă interesează în cel mai înalt grad găsirea unor soluții care să invite publicul, mai ales publicul tânăr, la un dialog sincer cu scena. Acest public se află atât în școlile și în liceele județului, cât și în instituțiile de învățământ superior din Capitală. El se află pe marile platforme industriale. El se află, mai ales, pe ogourile. Specificul agricol al județului este un fapt ce nu poate fi trecut cu vederea. Aceste di-

recții ramificate, această situație complexă, nu sînt ușor de acoperit. Va trebui să găsim căi potrivite pentru a merge în întâmpinarea fiecărei categorii de public, să ne propunem obiective concrete, realizabile, nu utopice, obiective pe care să le realizăm etapă cu etapă, cît mai profesional cu putință. Nu vom alerga după ultimele noutăți, vom încerca să ne axăm activitatea pe valori sigure, perene, să cucerim publicul treaptă cu treaptă, propunîndu-i soluții accesibile, fără a pierde, însă, perspectiva construirii unui repertoriu din ce în ce mai dificil, pe măsură ce vom consolida adeziunea publicului.

— Pe ce elemente încercați să vă sprijiniți în atingerea acestui obiectiv?

— Întîi, pe contribuția nemijlocită a colectivului teatrului, colectiv bunic, dotat, dornic să muncească și să se afirme. Apoi, pe o colaborare mai strînsă cu creatorii din toate domeniile, cu dramaturgi, cu poeți, cu prozatori, cu muzicieni, cu artiști plastici, cu... critici.

— În ceea ce ne privește, vă asigurăm că vom profita din plin de această mărturisire, care ne solicită. Vă urăm spor la muncă și succes!

V. D.

Dramaturgia originală, în criză?

De la o vreme, tipărită negru pe alb, sub semnătură ori sub pseudonim, reluată verbal în câte o adunare, reapare afirmația potrivit căreia dramaturgia originală ar fi iarăși în criză. Pasămite, toate teatrele bucureștene ar vrea să juche, încă de la deschiderea stagiunii, piese românești contemporane, dar acestea sau nu există, sau sînt lipsite de valoare. Pentru că orice afirmație, în afară de axiome, trebuie susținută și cu argumente, producem, în atenția celor interesați, inclusiv a Comitetului pentru cultură și educație socialistă al municipiului București, o listă, incompletă, cuprinzînd piese publicate sau reprezentate doar în provincie: Sîntem și rămînem și Schimbarea la față de Paul Cornel Chițic, Ingerul bătrîn de Al. Sever, Scaunul de Tudor Popescu, Nu pot să dorm de Ion Brad, Dansul urîților de Vasile Nicorovici, Moartea lui Vlad Țepeș de Dan Tărechilă, Diogene cîinele și Platon de Dumitru Solomon, Hotărîrea de Mircea Bradu, Cîteva nopți de marte de Lia Crișan, Muntele și Rugăciune pentru un disc-jockey de D. R. Popescu, Colivia cu năluci de Al. Voitin, Revelion de Maria Banuș. Pentru a se obține un răspuns la întrebarea dacă în criză e dramaturgia originală sau politica repertorială a unor teatre bucureștene, o condiție elementară ar fi ca aceste piese să fie citite și, eventual, discutate.

Th. M.